

Pesti utca

A lakás utcai ablakával szemközt, a szűk mellékutcában, az első emeleten mérnöki iroda van. Korosabb úr méricskél, körző, vonaloz napestig, a hatalmas, gyalult, puhafa asztalra teregetett rajzlapokon. A lakásban fiatal emberek ülnek. Unják magukat. Valami tréfán törik a fejüket. Egyiküknek ötlete támad.

Fölszólítja telefonon a szemközti mérnöki irodát.

A papírlapra görnyedő férfi fölemeli a kagylót.

– Halló, ki beszél?

A fiatal ember bemond valami nevet, s közli a mérnökkel, hogy komoly és nagyjelentőségű találmánya dolgában szeretné fölkeresni a mérnök urat.

Hogy mi a találmány? A képzelhető legegyszerűbb készülék segítségével megoldotta a látható távbeszélő kérdését.

A mérnök bosszúsan készül lecsapni a telefon kagylóját, de egyszerre elámul. A másik hang közli, hogy vigyázzon, mert szemüvege, amit az imént az asztal sarkára tett, mindjárt leesik. A mérnök elkapja szemüvegét, s izgatottan egy székre ül. Ezt a mozdulatát is pontosan bemondják neki. A mérnök fellelkesül, különböző mozgásokat végez, hogy kipróbálja a világraszóló találmány képességét. Karját fölnyújtja, lábát szájához emeli. A fiatal ember, aki a mennyezettől a padlóig érő, hatalmas üveglakon át mindent pontosan láthat, mindent pontosan közöl a telefonon keresztül.

A mérnök izgatottságában homlokát törölgeti.

Így folytatódik a vidám játék egy darabig, majd a fiatal ember, másnap reggeli látogatást ígérve, megszakítja a beszélgetést.

A mérnök aznap egész éjjel nem bír elaludni. Reggelig égette a villanyt. A szemközti lakás ablakából pontosan látszott, mint jár föl s alá izgatottságában.

•

Az utcán kifogástalanul öltözött úriasszony megy. Prémes télikabátot visel, divatos kalapkát, lábán füstszín selyemharisnya, kezében krokodilbőr kistáska. De amint tovább nézzük, valamin megütközünk. Egyik lábára fekete lakk, másikra barna antilopbőr cipőt húzott.

Megfejthetetlen, hogy miért tette ezt. Fáj talán az egyik lába? Hiszen akkor a másikat is antilopbőr cipőbe bújthatta volna. Tévedésből húzott föl felemás cipőt?

Nem merjük megkérdezni.

1932. március 30., szerda, 4. old.

A Tavasz névjegye

Pillanatkép

Ennyire még sohasem vártuk, így még sohasem örültünk neki.

Csak egy napra kukkant be hozzánk, mint valami bámult és imádott vendég, aki pompázón toppan be szürke otthonunkba, de mihamar odébbáll sok fényes holmijával együtt, s mi csak nézünk utána, sóhajtozunk, mert ismét sötét és szürke lett minden, amikor eltávozott.

Reggel ragyogtak ablakaink, daloltak a rigók, a csízek, zsongott-bongott a világ. Ez volt aztán a tavasz. Még sohasé láttuk ilyen jelenségszerűen, ilyen ragyogóan. Többnyire lopakodva, szerényen, észrevétlenül tör be, s alig vesszük észre jövetelét.

Az utcák egyszeriben tele lettek sétálókkal, a boltok vásárlókkal, a sétateretek gyerekekkel és dadákkal. Néhány óra múltán már napbarnított arcú, pufók csecsemők aludtak tolókosijukban, álmukban boldogan szopogatva a gumidudlit.

Piros és sárga léggömbök röpködtek, kerékpárok száguldoztak, az utca-sarkokra kiültek a piros sapkás hordárok, az ibolyaárus asszonyok. Minden nőn új kalap virított, piros cseresznyével, szalagsokrokkal díszítve. A ruha, a kabát tavalyi, de a kalap, a cipő, a kesztyű vadonatúj. Ez a szegénység fényűzése. Pirosra festett szájak ragyogtak, zölden zsendült a fű az izzó, fehér napfényben.